

ΕΝΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΡΣΕΡ

Ο Άγγελος Βήτης και η αξέχαστος φάρσος του. Τι εσκάρων σε τους φίλους του. Ο Βήτης, ο φοιτητής και ο Μικωνιάτης Έρακας. Παρά λίγες φάρσες από ένα αστέρι. Ένα οπαρταριστό...πένθιμο γεύμα. Ο Βήτης και ο ψευτονεμερδός. Τα έφτυκτα που θυμίζουν ταχυδακτυλουργούς. Μία φάρσα στο «Καφένεον των Κωνηγών». Ο Άγγελος Βήτης κατυνόμενος.

μεταφορικά από τ'Αθηνών κατά την τελευταία είσοδο είναι άπιστη. Σχεδόν δεν έβλεπε τίποτε, που να θυμίζει την παλιά κοινωνία για την παλιά της ζωή. Μαζή με τους παρσέρους το ποτάμι του χρόνου, είναι και οι τύποι εκείνοι, που έδιναν στην άλλοτε μικρή Έλληνική προτενούσα έναν παράξενο και συμπληρωτικό χρωματισμό.

Τους τύπους αυτούς δεν τους εβρίσκει κανείς μόνο μέσα στη Βουλή ή στον επίσημο κόσμο. Υπήρχαν παντού: Στις αστικές, αλλά και στις λαϊκές αίθουσες τάξεις. Τα κερνήτια της Όμοιοιότητας και του Συντάγματος, το ιστορικό κερνήτιο Καρζή (στην οδό Σολωμού), τα κερνήτια της Νεολογίας, ήταν γεμάτα από νέους τύπους. Και επίσης ή κοινωνία ήταν μικρή, οι τύποι της ήταν ασήμαντοι. Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς κηρύτταν διάφορα φάρσα και περνούσαν τις ώρες τους σκεπτόμενοι πού φάρσα να σκαρφάσουν, για να γελάσουν αυτοί και η παρέα τους.

Ο περισημότερος όμως Άθηνάιος φάρσερ ήταν ο Άγγελος Βήτης. Μετρίου αναστήματος, ξανθός, με ήμερη φρονησιμότητα, είχε την ύψαλο νοσηριότητα και φωνάζανε μάλλον σαν δημοσίου έταλλήσιος...έν ύψηλοσθή.

Ο Βήτης άρχισε, βέβαια, όπως όλοι τότε, την πολιτική και μάλιστα ήταν φίλος άφοσιωμένος στον Άρτιστάχην Αντόνιο Ζερνολάη. Τις προηγίες του ώρες τις περνούσε στο πολιτικό γραφείο του άρχηρου του και τις υπόλοιπες στα κερνήτια, που ήταν τότε τα μόνα κερνήτια της εποχής. Εκεί ο Άθηνάιος φάρσερ συναντούσε τους εβδόμενους κελύους της «χρυσής νεολαίας». Το μάλλον του ήταν πάντα άποροφωμένο από τη φάρσα και είχε γίνει τόσο έφρυεριστικό, που δεν περνούσε μέρα χωρίς να έπνοιοίχη μια.

Κάποτε ο Θεός, Δημητριάδης, γελώντας, είπε στο Ζερνολάη: —Θαμιάστω αυτόν α μηχανορραφία του Βήτου!...

Τα παιχνίδια που έσκάρωνε στους φίλους του ο Βήτης είναι άπειρα και δεν άπαρχει γέρος Άθηνάιος, που να μην ξέρει ένα. Ο Βήτης, προκεκλιμένος να παίξει μια φάρσα, άδιαφορούσε για τις συνέπειες, που θα είχε το άστέρι του. Έτσι μια μέρα σκάρωσε την άκόλασθη ιστορία:

Έλεγε ένα φίλο φοιτητή, Μικωνιάτη, που κατοικούσε στην Πλάση. Ο φοιτητής αυτός άνοηροτάτα μια μέρα να φιλοξενήσει στο δωμάτιο του έναν γέρο βείο του, που ήθελε από το νησί άφωστος, ενώ τον κιντάζουν οι χωριά. Ο γέρος έβλεπε στο χροβάτι και σε όλο το διάστημα της άφωστίας του ο Βήτης βοηρούσε το φίλο του φοιτητή να περιποιηθή τον κερναφρό το πάροια του. Ένα άπόγευμα όμως, που ήταν και ο Βήτης εκεί, ο παρόιας πέθανε. Ο φοιτητής παρανόησε τότε το φίλο του να μείνει κοντά στο νεκρό, για να πάη αυτός να φωνάσει για την κηδεία.

Όταν ο Βήτης έβλεπε μόνο, με τον πεθαμένο, άρχισε πεινά να νεχόνη και μέσα στο μάλλον το άδιοσώτο φάρσερ έβγαλε έβγαλη ή μανία της φάρσας. Στην άρχή διάτασε να βάλη σε έφαρμογή ότι ή φαντασία του συνέλαβε. Έκαιτα όμως είπε «δεν βαρβαίνει!», και το άπεράσισε: «Έπιση τον πεθαμένο, τον έστησε όρθιο αντίχο στην πόρτα, που έβαλε στο κεφάλι το μερλωπάρσερο φέρι, στο δεξί χέρι του έβαλε προτεταμένο το πιστόλι του φοιτητού, δεινό με σάγγα για να μην πέση, τα σκαρλολόγησε όλα καλά, έστερέωσε το λείψανο και έφυγε από το δωμάτιο...»

Όταν ο Μικωνιάτης φοιτητής έβγαινε, έξεπλάγη βρισκοντας την κάμια σκατινή και τον Βήτο να λείπει.

—Άγγελή! Άγγελή! φωνάζε στο σκατάδι, χωρίς να λαβαίνει άπάντηση... Άγγελή, πού είσαι!

—Άναγε το φως, και φαντασθήτε τον τρομο του, όταν είδε το θείο του όφιο, με το πιστόλι στο χέρι, να τον σκαμειδή!... Γρήγορα όμως ήθελε στον έσωτό του, κατέλαβε την άνεση κωκοκιά που του είχε πάει ο φίλος του, και παίρνοντας το πιστόλι από το χέρι του πεθαμένου, βγήκε έξω και γρούσε τα κερνήτια να βοη τον Βήτο να τον σκατώση! «Άλλο! ο Βήτης δεν ήταν τόσο ζουτός» να πάη στα συνηθισμένα του κερνήτια, έβειτα απ' αυτό που είχε σκαρφώσει. Είπε κατεθή στο Φάληρο, άφρινοντας τον νησιώτη φοιτητή να βοη μόνο, του τη λύση του κωκοκροατικού μυστηρίου.

Ο φοιτητής, άφρώ γρούσε όλα τα κερνήτια, χωρίς να βοη ποιθενά τον

«άλλήχο Άγγελή», ξαναφύρισε στο νεκρό δωμάτιο για να έτοιμάση την κηδεία του δυστοχημένου βρακοφάρου.

Η κηνήσις, ή άπασχόλησις του με την κηδεία και ύστερα ή μεσοάδουσις άλλων φοιτητών, φίλων, κατεκρίναν το θείο του άνηφο. Και ύστερα από τρεις μέρες, σ' ένα έξοχιο μαγαζάκι, όλη ή εβδόμενη παρέα του Βήτου, με τον «άπαρηγόρητο» άνηφο, τον φάρσερ και...μερικούς...σαντζές, έβαναν το γεύμα της παρηγοριάς. Έβαν για την ψυχή του μακαριού, και τέλος ο άθάνατος Άγγελής, με την βαρβότηνη φωνή του, έτραγουδούσε ένα μακάθριο τραγουδι της εποχής, στον ήχο του παλιού Ιταλικού μελοδράματος «Ναμπούκος»:

**Τό ρόδον μαραινέται,
τό φύλλον έφραίνεται,
ό κόσμος φθαρός,
και μόνον ο θάνατος
επλάσθη άθάνατος,
ξή μόνον αυτός! ...**

—Άς είναι, Άγγελή, είπε σε κάποιο στιγμή ο άνηφος, δεν έφρελε να τού την σκάση; του κερναφρό του μακάριου, που ας είχε φέρι και κωκοκαστή από τη Μίκωνο.

—Ε, γέρος ήτανε... Θεός σκαρφούσε τώρα!..., είπαν οι άλλοι.
Και το γλέντι έβρηλοόησας, όπως ήξερε τότε να διασκεδάη ή «χρυσή νεολαία».

***

Ο Βήτης ήταν και άριστος κωνηγός και σκάραζε από κερναφενάκια τον κωνηγό, που βρισκόταν κοντά στους Στάτους του Όλκωπιου Λιός. Όλοι έφρονε όσι ο κωνηγο έβαν μια άδυναμία: Τους έφρεσε να φτινάνουν παραπάθια, να δηληριόνη φανταστικά κωνηγετικά τους κατερθώματα.

Σε μια εποχή, λοιπόν, περάσιματος όρτησιου, κανέναν από τους θαμνόμενους του μακρού κερναφένου δεν κατωόησε να βοη όφτια, όφτε στη Βίχη, όφτε στο Σούνιο, ποιθενά. Άποηγια γενική!... Μόνον ένας κωνηγός, φάρσερ φεύτης, όνομαζόμενος παροναίστας στο κερναφένιο με την τούτα του γεμιάτη παχέτα πολιά.

Τό πράγμα έγέννησε έπιφάνη. Ο Βήτης ανέλαβε να έσκωλοήση την έπιφάνη, και ενεργόντας με άνακρητική έπιδέξοτητα, κατωόησε να πληροφωρήη όσι ο Ραϊτάκης χτυπούσε τα πολιά ας χερσά βόλιος — όπως λένε οι κωνηγοί — δηλαδή τ' άγοράσε από κάποιο χροβάτι... Ένα πρωί, λοιπόν, ο Βήτης κατέβηκε στο Παλιό Φάληρο, πέρα απ' το ιστορικό μαγαζάκι του Σηροτάτσου, και βήριξε το χροβάτι κωνηγο να περιμένη τον Ραϊτάκη, για να του πωλήση άλλα όφτια.

Τού έπε λοιπόν πολιά, τον φιλοδόησε, και ο φιλοχρηματικός χροβάτις έδέχη ν' άφήση τον Βήτο να περιόη μέσα στα πολιά μεμια τελετημένα χροβάτια, στην τούτα έκεινη, σή όποια, καθώς γούρε ο Ρούδης, χρησιμεύει εις τα πτηνά και εις τους άθρώπους δια την μάλλον άναποδραστον της φύσεως άνάγκησι.

Έπειτα ο Βήτης άποηματίσθη τον χροβάτι, μενοντας σύμφωνος μαζί του να μην προδούση το μυστικό, ανέβηκε πάλι στις Άθηνες και πήγε γρήγορα στο «Καφένεον των Κωνηγών».

Ο Βήτης κήρησε, διτάξτε καηά και προήμενος. Ένας-ένας άρχισαν να κατωφθαίνου οι κωνηγοί με τα τούγια τους, τα σκαλιά τους, αλλά με τις τούγες τους, αλλόσιου, πάλι άδειάσαν...

—Φοβερή γούνα φέτος! Έβαναν όλοι. Ούτε κερναφρό!...

Τέλος φάνηκε και ο Ραϊτάκης με την τούτα γεμιάτη και φροσκόμενος από περναφένια.

—Πώς τα πήγε σήμερα, Ραϊτάκη; τον ρωτάει ο Βήτης με άδιαφορία.

—Περάσιμα! Χτύπησα έντεκα όφτια!...
—Μορέ, μία καλά, Ραϊτάκη! Έμειτε όφτε σπονηγίτη δέν βορκαμει!

—Πα! έσεις είσαστε άνταγμαδες!... άπαντά ή ψευτονεμερδός περναφρονηγιάς.

Ο Βήτης έβλεπε σιωπηλός. Άζαμνα λείει στο Ραϊτάκη:

—Μου επιτρέπει να ιδώ τα πολιά σου;

—Ένχαριστός!...
Και τού δίνει την τούτα.

Ο Βήτης καίγει με άφέλιμα τάχα ένα-ένα τα όφτια και όλοζέει να τα έξετάση. Ζουλάει λίγο την κωλιά του ένός και από τη γούστη τούτα πετιέται το σκαμεινό χροβάτι.

—Μορέ, τί 'νε αυτό; φωνάζουν όλοι, και μαζέινονται γύρω από τον

